

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

РІК LIV. Ч. 5. НЮ ЙОРК І ДЖЕРЗІ СІТІ, вівторок, 8-го січня 1946.

No. 5. NEW YORK and JERSEY CITY, Tuesday, January 8, 1946.

VOL. LIV.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ П'ЯТЬ ЦЕНТИВ ЗА ГРАНИЦЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ

Тел. „Свободи“: ВЕрген 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: ВЕрген 4-1016 4-0807

THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA

FIVE CENTS ELSEWHERE

ХРИСТА-БОГА ЗАБУЛИ

Андрій Коцюба вийшов із хати, подивився на синє, ясно всіяне зорями небо й задумався.

На селі стояла морозна тиша. Ні гавкоти псів ніде, ні людських голосів. Мовчазно й мертво, наче великі купи могила на цвинтарі, стояли вкриті сніговими шапками хати.

Андрій постояв, прислухався, глянув на обдерті боки своєї наполовину розібраної хати, в якій спід стріхи, як ребра на дохлій, обгризеній голодними псами шкаліні, стирчали кінці старих лат і, поскрипуючи на снігу своєю замотаною в ганчір'я ногою (друга була на дерев'янці), підійшов до руїн, що мали колись назву воріт. Андрієва хата була країна на селі, і зараз за нею був загадковий своєю темрявою ліс.

Андрій Коцюба глянув на ліс, на ясні зорі, що мовчазно моргали над ним, сперся руками об жердку й неперушно застиг.

Там десь, далеко-далеко за цим лісом, на тому заході, де люди жили без комуни й куди раз-у-раз мимоволі зверталися очі всіх, сподіваючися так очікуваного порятунку, там десь була Галичина.

Андрій Коцюба знав її: не один раз вчасі світової війни, переходив її здовж і попереки. Гнила Ліпа, Карпати, Ярослав, Броди, Львів, Перемишль... Там і свою ногу втратив в бою двох царів, що їх давно на світі нема.

Прийшов на їх місце сатана, що перевернув усе шкереберть і запанував над усім великим, тепер глухим і мертвим, а колись таким веселим краєм. Що й казати — всі допомагали тому сатані. Великий гріх і на його, Андрієві душі тяжить. Сліпі були — не знали, що самі собі яму копають. Сатана і віддячився їм по своїйому. У нього тільки трьох синів розстріляв! Вмерла з голоду й жуди за синами жінка, а тепер він сам нікає по світі, мов той пес, безпритульний, голодний, обдертий, непотрібний нікому. Та хіба він тільки сам один такий? Куди не глянеш — там вистріляли когось за повстання, там за контрреволюцію, там за кулацтво, там за релігію... Або позасиділи туди, відки й вороття нема. І стоїть ось обдерте, голе, босе, голодне, німе, глухе, мов не з тутешнього світу, село, в якому навіть нужденного каганця не найдеш по хатах.

Не чути ніде мукання корови, бо коров давно нема, ні форкання коней, бо всіх коней позабирали, ні навіть гавкоти псів, бо всі вони повиздижали з голоду... Пішов би з туги до людей душу розрадити — не слухатиме зо страху ніхто. Пішов би з одчаю до церкви, щоб відмолити гріхи, та нема куди: не то церкву знищили, а й молитися заборонили.

Андрій Коцюба стоїть і дивиться в глибину темного лісу, що мов колючий дріт, відгороджував його, і село, і цілий край від іншого, такого далекого, але водночас такого близького світу, де хати біленькі й чисті, де коло хат садки й обори, де люди сидять за вечерею і славлять у цей вечір того, про кого тут навіть у думках згадати страшно. Там, у тих чепуреньких церквах відбулася Служба, там святочно прибрані люди по святій вечері родинно сидять по хатах і лагодяться до великого світлого свята, що в ньому об'єднуються всі, з яким здоровлять один одного, при якому може згадують і тутешніх людей, тутешній край, тутешні знівечені, занепащені душі...

Безвучно моргали зірки на небі, лускали на морозі стовбури в лісі, принишло зідхав по темних хатах голодний, знівечений люд у кошмарних снах, а Андрій Коцюба все стояв, дивився у непроглядну темноту таємничого лісу й пронизував її думками, липучи до тепла рідних хат, до яскравого світла допомогового затишку, до теплич людських душ, де билася близькі йому, рідні, дорогі серця...

А коли ранком по безсонній ночі Андрій Коцюба вийшов з хати на вулицю і серед морозної тиші побачив на ній гурт людей, що вовтузилися з вилами коло якогось воза, він, швидко шкутильгаючи на своїй дерев'яній, підійшов до них і голосно крикнув:

— Христос рождається, люди!

Усі в переляку, мов на команду, здригнулися й боязко відхитнулися від нього.

— Люди, Христос рождається, кажу! Поглухли? Всі поспускали очі додолу й не відізналися на його слова.

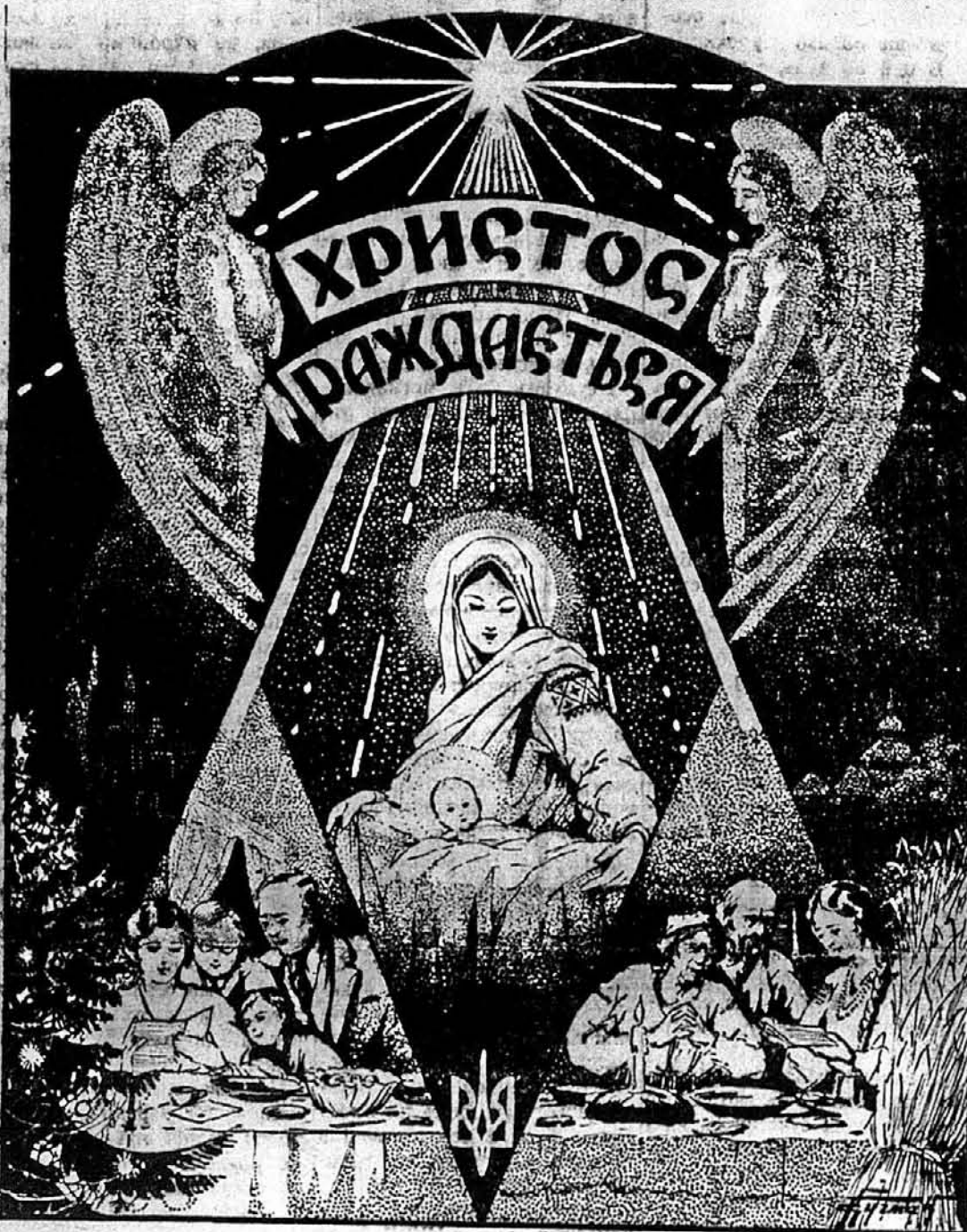
— Бога вже забули? Сатані служите? Душу свою чортів продали?...

Багато ще говорив Андрій, але люди чимскоріше порозбігалися, щоб не чути того, що розпеченим залізом пекло їм душі.

Того дня ввечері Андрія Коцюбу розстріляли під лісом. Годого трупа покинули на снігу й наказали три дні нікому до нього не підходити.

Але вже було здивування комуни, коли ранком другого дня його не знайшли на місці розстрілу. Довго шукала й розпитувала комуна, хто й куди подів його, але так і не дізналася по цей день. Не довідався й ніхто потім, де і хто поховав Андрія Коцюбу тієї Різдвяної Ночі.

Федір Дутко.

Молитва Іларіона,

Першого Митрополита Київського 1051 Р.

Тебе, Правдивого Бога, благаємо і до Тебе, що еси на небесах, очі наші звертаємо, до Тебе руки наші підносимо і молимося Тобі. Прости нам яко благий чоловіколюбче, помилуй нас, призиваючи грішників до покаяння, і на страшнім суді Твоім, по правниці стояти, не позбав нас, учасниками благословенця праведних учини нас.

І доки світові стояти, не допусти на нас напасти спокуси, не передай нас у руки чужі, щоб не назвався город Твій містом поневоленням, а вірні Твої пришельцями в землі не своїй, щоб не докоряли нам люди: „Де Бог їх?“

Не допусти на нас горя й холоду, і нагдої смерті, огню, потопп, щоб не відпали від віри нетверді вірою. Мало покарай, а много помилуй. Мало рани, а „милостиво“ ісцили. Мало засмути, а скоро звесели. Бо не може істота наша нести довго на собі гіршу Твого, як стебеліна вогню. А зглянься і смилосердися над нами, бо саме Ти милосердися і спасаєш.

Тримай жеж у ласці своїй нарід Твій, напасників збройних прожени, мир утверди, краї ворожі упокор, голодних насити, угрози володарів наших ворожим землям, боярам мудрість дай, міста умножи, церкву Твою зрости, стадо Твоє збережи, мужів і жон і дітей спаси.

А тих, що в рабстві, в полоні, на вигнанні, в кайданах, на морях, у темницях, у голоді і спраготі і наготі — всіх помилуй, всіх потіш, всіх обдаруй, радість творячи їм тілесну і душевну.

МИКОЛА МАТВИЙ-МЕЛНИК

НА НЕБІ ДИВНА ЗНОВ ГОРИТЬ ЗОРЯ!

І так було тому тисяч літ,
На небі дивна знов горить зоря;
З тьми встає наново світлий міт
І дзвонять арфами поля й моря.

І знов питаються: Чи справді йде
Той дожджаний серед згуків сурм?
Чи розібе залізя Він тверде
І виведе на прох із тайг і тюрем?...

І знов питаються: Чи довго ждять,
Коли страждань страшних прийде фінал,
Коли, як дим, ізчезне вся вражда
І крик життя левятий спинить вал?...

Поникли городи від паних туч,
Німа від стиду плачеться земля,
Мовчить Дніпро, оглухий серед круч,
Полоще ірод меч у крові немовлят.

Давно замовк наш степ — не чути пісень:
Одні в чужині, другі в тюрмах мруть —
Месце! Возвісти нам щераз день
І покори червону адську лють.

РІЗДВО В КИЄВІ 1943

БОЖЕ ПОСЛУХАЙ БЛАГАННЯ...!

Намарно народ ждав сходу свят-вечірної зірки — вістуну нової доби; вона бо погасла ще заки встала зійти, а захмарений від століть небосклин український затягнувся ще більшою грозою. Блискавка нової надії була осяяла на хвилину безкраї лани, але після грому, безпросвіття ще більше огорнуло знедолену країну.

Одні говорили: „Хай буде проклятий народ, що простив би удар у приязно усмінене лице!“. А другі додавали: „І проклята хай буде країна, що забулаб голодний 1933 рік!“

Очі шукали зірки, яка вказалаб новий шлях, але бачили тільки блудні вогні, що появлялись на мент у різноманітних напрямках і зникали, залишаючи по собі ще більшу темноту. Мільйони були готові вмерти за Батьківщину, а гинули як мухи за ніщо, або за чужі й ворожі інтереси.

Втакій обстановці народ України обходив Різдво в січні 1943.

Густий морозний туман звисав з обдертих зі золота верхів матері городів українських. Внизу, під льодом, скреготав зубами Славута й з незахитаною вірою глядів на нього св. Володимир зі своєї гори. Не горіли досвітні вогні на Подолі й мертвечиною віяло спід румовищ Хрещатика.

Не грали різдвяні дзвони, але закутані в ляхміття тіні з усіх кінців столиці спішили в напрямку Володимирського собора. Він, що багато разів був уже обезчещуваний чужими святотатчними руками, стояв пишний і величний як народ і країна, що його здвинули. Вчасі попереднього лихоліття його, як і більшість святинь Києва, замінено на безбожницький музей. Але при першій нагоді бабуся з Караваївської прийшла з відром теплої води, потягнула мийкою по богохульних лозунгах і спід них святи знова показались „як живі!“

Новий окупант України проголосив „свободу релігії“... насамперед з метою, щоб заманути народ до церков, та щоб ось так могли без труду набирати масовий ясир на невольничі роботи в Німеччині. Але нові знущання не відвернули народу від Бога, як і раніше засланні, терор і розстріли не змогли видерти віри з його серця.

Вже надовго перед різдвяною Службою, що мала відбутись перед Собором, цілий майдан як і велика частина Володимирського бульвару були залиті багатотисячною масою киян. Розказували, що під памятного січня на недалекій Софійській площі перед 25 роками, Київ ще не бачив такого здвигу народу.

Началась Служба. „З нами Бог...“ — почав владику. „З нами Бог...“ підхопив народ і з десятком тисяч грудей, на чистій рідній мові полинула молитва щира — щира, якої небеса ще не чули. Старі, жінки й чоловіки, відважно хрестились, бючи доземні поклони. Невміло й боязко робила це й молодь, оглядаючись один на одного.

Ще останнє: „Благословення Господнє на вас...“ і Служба скінчилась. Але народ і не думав розходитись; усі стояли, як вриті, наче дожидаючи якого чуда.

Аж нараз, серед мертвої тиші, один дужий, чоловічий голос з народу відважно затягнув:

— „Боже послухай благання...“

— ...нищить недолі наш край... — вирвалось риданням ще з кількох тисяч грудей.

— В єдності сила народу, Боже нам єдність подай — співали вже, здавалось, не тільки люди, але й мурі старовинного города.

— Боже, здійми з нас окови...

Лунало далі й в цій хвилині десятки тисяч прихвильних, усі як один, наче на голос дивної таємної команди, впали на коліна й —

— не дай загинуть у ярмі, — не співали вже, а ридали.

— Волю пошли Україні, щастя й долю дай їй!“

Пролунало кінцевим акордом, а за ним морозним повітрям сколихнуло голосне, розпучливе ридання. Чоловіки й жінки, старі й молоді, всі клячали, або лежали хрестом на землі й ридали, одні мовчки, стискаючи конвульсійно п'ястуки, другі голосно, бючи головою об замерзлу землю. Спазми давили горло, слізови котилися з очей, а уста безголосно й безупину повторяли:

Боже, послухай благання...!

Надіслав: Дорош Заграва.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ

пересилають ширі побажання членам У. Н. Союзу, читачам „Свободи“ та усьому українському громадянству:

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ І РЕДАКЦІЯ ТА АДМ. „СВОБОДИ“.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.
Classified Advertising Department, 597-7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Повноцінне число три центи.		Three cents a copy.	
На рік	\$7.00	One year	\$7.00
На пів року	\$3.75	Six months	\$3.75
На три місяці	\$2.00	Three months	\$2.00
Число з суботи (з англійською частинкою):		Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	\$2.50	One year	\$2.50
На пів року	\$1.50	Six months	\$1.50
В Джерзі Сіті і Заграниці:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	\$10.00	One year	\$10.00
На пів року	\$5.25	Six months	\$5.25
На три місяці	\$2.75	Three months	\$2.75

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

В СВЯТВЕЧІР

І знов зійдемося в родинним чи приятельським кружку, щоб на тій вільній землі, що стала нам доробом матірню, засісти до Святої Вечері, заколювати, потішитись і посумувати.

Усе це буде по старосвітськи, по давньому звичаю.

Тільки буде при столі багато порожніх місць. Забрагне багатьох з нашої старої генерації; забрагне не одного й з тих, що не вернули і не вернуть з останньої воєнної закрутки; а вже найбільше буде тих порожніх місць у нашій уяві, в нашому серці, коли згадаємо за своїх рідних, що померли чи згинув у Старому Краю, в самій Україні; чи там, куди їх загнала чужа й варварська влада: на Сибірі, чи в іншій московській неволі.

Тому 1946 років витали ангели на небесах народини Ісуса Христа пісню «Слава на висотах Богу, а на землі мир і благовоління».

Витали подякою Богови, що пожертвував свого Сина, щоб таким чином міг зійти на землю мир між людьми доброї волі.

Та цього мира нема на тій землі ще й досі. А чому?

Бо бракує у людському проводі таких людей доброї волі, що хотіли б придержуватись принципів братолюб'я, що їх проголосив Христос обов'язковими для своїх послідовників. Без такого братолюб'я нема ні християнства, ні християнської цивілізації, ні християнської етики, та нема і не може бути мира на землі. Знов братолюб'є, основа християнської науки, це любов, а не ненависть, це не насильство, не тиранія, від яких світ стільки натерпівся і ще далі терпить! А як так, то якжеж може настати мир на землі, коли ми ідемо на згоду з тими, що проповідують і здійснюють ненависть? Якій може бути компроміс з тими, що не тільки вбивали мільйони невинних людей, але дали вбивати і далі кричать що усього ще замало, бо ще треба далі вшати, розстрілювати, в тюрми загнати усіх тих, що не згодні з їхнім терором, з їхньою диктатурою.

„Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного“ — казав Христос. Ця заповідь відноситься до цілого нашого життя: родинного, громадського, національного, а теж і до міжнародного. Без практичного здійснення цього, що казав Христос, не може бути мови про мир і щастя — в родині, громаді, нації, а то й в цілому світі між усіма народами. І на це мусять пам'ятати керівники державних і світових справ. На те треба пам'ятати і в нашому вузькому кружку: в родині, в організації, в громаді.

Цього найбільшого добра в світі — взаємної любови — бажаємо і ми з Різдва Христовим усьому нашому громадянству в Америці, а теж і цілому українському народові, де він не жив. Це добро є в наших серцях. Добудьмо його і обдаруємо ним один одного — хоч у цей Свят-вечір.

ЖІНКА Й ДУХОВНЕ ЖИТТЯ

Святий Августин, великий вчитель і отець Західної Церкви, вчив жінок про те, у чому полягає життя і справа жінки в духовному світі. Він казав: „Помиляється та жінка, що думає, ніби добре виконувати завдання господині й матері — це все, чим повинна задовольнитися жінка“. Помиляється вона тому, що ще за цими справами життя, яким вона так щільно віддається вона часом цілковито забуває за справу Богу, тобто за справу свого духовного життя.

В чому ж має виявлятися духовне життя жінки? І святий Августин, як і святі Київо-Печерської Лаври, зясовували його так: „Жінка повинна жити також і життям серця й ду-“

ха, яке полягає в тому, щоб задовольняти потреби душі й серця духовною справою“. Найкращий шлях для задоволення цих потреб є життя „з церквою й коло церкви та в неї, ніби добре виконувати завдання господині й матері — це все, чим повинна задовольнитися жінка“. Помиляється вона тому, що ще за цими справами життя, яким вона так щільно віддається вона часом цілковито забуває за справу Богу, тобто за справу свого духовного життя.

Святий Франциск з Ассізі, повернувшись з своєї місіонерської подорожі від варварів (маврів), так радив святій Кларі, ігумені жіночого монастиря в Ассізі: „Візьми вішні жінки і дівчат ходити понайменше один раз на тиждень до церкви для спільної молитви. Така молитва найважливіша. Навчай-“

У Різдво — тому 100 років

25 грудня — Різдво.

Цей день знаменний усьому християнському світу, а відтак і нам українцям саме тим, що 1945 років тому, Непорочна Діва Марія народила світові нашого Спасителя, Навчителя Правди й Віри у всевишнього Бога Отця — Ісуса Христа, який за свою віру в перемогу добра над злом зазнав було стільки лиха, зупиняв і, на-решті, бувши розп'ятий катами, воскрес, довівши силу своєї святості. І тому то день народження Ісуса Христа святкують християни за все особливо шанобливо й урочисто.

В цей бо день, у морознім свіжій повітрі, дзвенять бувало в Ріднім Краю колядки... В хатах теплом і миром повіває, затихають... На столах повно палиниць свіжих і кишків... На покуті, в свіжій запашній сіні — кутя, узвар... Всюди урочисто й радісно... Але ми українці, цей знаменний день, день Народження Бога Сина, що прийшов на землю, щоб урятувати людей від гріхів, святкуємо його кожорічно не лише з радістю на серці, але й з тинною сумою на нім й гіркотою на душі та зі щирою молитвою на устах: Зглянься, Милосердний Боже!...

25 грудня — Різдво Бога Сина. Але ще теж і чогось такого, що стосується саме нас — українців, а не усього християнського світу. Сто років бо тому, а то в 1845 р. у далекий, але рідний нам усім Батьківщині, у Переяслав'ї біля Полтави, саме в добу найбільшого поетичного розквіту нашого немирного славного козака, Духовного Батька всіх „мертвих, живих і не народжених синів України“ й пророка українського нездоланого народу — Тараса Григоровича Шевченка, народився спід його пера його величний — ЗАПОВІТ — наказ по-кривданому люду українському.

В заповіді вогненними словами промовляє Батько Тарас до всіх своїх сучасників, як і до усіх-сущих тепер нащадків роду українського, кажучи: „Похваліте, та вставайте Кайданих порятів, І працюйте златою кров'ю, Волю окропите!“

Він, страждальний разом з Україною, як і наш Спаситель страждав колись, у своїх подумках, в своїх, безпастанно кликав свій нарід: „Громадою обух станьте!“

Отже громадою, цілою нацією встати, приврати кайдани й бити ката, щоб не дати обкрасти Україну. І його, катую, кров'ю, златою кров'ю, окропити волю свою. Бо тільки в такий спосіб здобувати волю й долю і свою правду в своїй хаті...

Поховали святого Мученика... Поховали його страдниць-“

ти і вчті молитов молодших за них та їх дітей, вчті їх щільно займатися ділами, угодинами Богови, які завжди робляться докруги церкви. Це — допомога бідним і хорим, дітям і сиротам, опіка над старшими, а також над покаліченими на війні, або в якісь праці. Учті їх допомагати вдовам, бездомним, віткакам та мандрівникам, всім убогим тілом, серцем, і духом, бо такі діла є поперше — угодні Богу, а подруге — придатні для них самих. Бо такі діла роблять з жінок не лише доньок землі, але доньок Божих“.

Головною такою жінкою відрізняє їх від жінок поганських, які знають лише земне життя, а про духовне і не відують. „Мізерна та жінка, — каже київський лаврський святий Теодосій, — яка живе лише шлунком і зніком“, „яка лише господарює і зловичить; для такої немає ані щастя на землі, ані супкою на душі. Ані радости на землі, ані блаженства по смерті. Мізерна, о мізерна така жінка і гірша за поганця, бо той не знає, чого потребує християнська душа, а така жінка знає свій обов'язок християнської душі, лише його занедбує“.

Як же робити так, щоб не занедбувати свого обов'язку християнки, та одночасно його зєднувати з життям землі і його „життєвими справами“? Це треба робити в такий спосіб, який найкраще подається нам у Євангелію оповіданням про перебування Господа у Марті й Марії, сестер Лазаря. Господь прийшов до господи Лазаря, щоб провідати його і навчав духовної науки Марію, сестру Лазаря, яка його слухала, а в той саме час Мар-“

та Гетьмана Мазепи, що кінцею свого життя провела, як черниця київського монастиря, який вона сама заснувала, учила тогочасного, що й свята Тереза, і майже тими самими словами. У правилах монастиря, укладених з її бажанням, говориться так: „Се-“

А з ними стоїть й плаче наш Батько-Тарас!...

Не вільно нам споминути Його „не злим тихим словом“ в „смілий повій“. Бо нема в нас волі, не маємо долі; нема у нас правди, нема талану. Бо воля гуляє, як вихор по полі, а шлях не знайшли ми по днієх з туману.

І плутаються у тім кривавім тумані, шукаючи шляхи до волі-долі, буцїм то й радіючи в „цей великий день Різдва Христового — сумуємо ми за своєю волею. Тому то в день радости християнського світу, не маємо ми права забувати Тарасового наказу — ЗАПОВІТ — встати й кайдани приврати“.

Бо доки не привернемо кайданів, не окропимо катую кров'ю своєї волі — сумуємо будуче за нас Різдво Христове.

Сумний і зажурений буде наш Батько Тарас. І молитись Він буде за нас перед Богом лиші тоді:

„Як понесе (Дніпро) з України У синє море Кров ворожу, — отоді я І лани і гори Все покину і поїду До самого Бога Молитись!“

за свій нарід, за свою любов Україну й за її Волю.

А поки цієї страшною, але справедливою кари наш кат не зазнає, доки Дніпро не віднесе „кров ворожу“ аж „у синє море“, доки ми не відлячимо своїм катом за море сліз і крові нашої розлитої катми людини, що червонила і хвилі Дніпрові і степи широкі й ляхи катівські їхні, не буде виконаний Його, Батьків, заповіт, заповіт найбільшого, найславнішого Сина землі рідної української. І неспокій Його душі святої, не дасть нам радости в день великого світового свята Різдва Христового.

Тому в день 25 грудня — в день народження Бога-Сина, в день радости усього світу, згадаймо всі українці про те, що вже 100 років у боргу духовному ми лишаємося перед світлим маєстатом нашого мученика й пророка Тараса Шевченка.

Ми знаємо, як Христос народившись заради спасіння людей терпів муки катівські, що розп'яли Його. Але смертю смерті подолав і вознісся на небеса. Усвідомімо ми сьогодні страдний шлях нашої дорогої України, нашого багатостраждального народу. Думкою ясною й серцем ширим і бажанням нестримним добути собі волю, зєднаймося в цей день радости. І нехай повстане в єднанні Чин і Дія!... Щоб словами Батька нашого духовного Тараса могли ми усьому світу сказати:

Нехай мати усміється, Залізками мати!...

З радости за своїх дітей, що в пориві до чину й боротьби за Волю зєднали свої серця й силу свою.

І яснїші й світліші й радіснїші тоді будуть нам відтоді

Чому немає на землі мира?

Відсвяткували ми Різдво всіх народів, офіційний американський „Кризмес“, а тепер стрічаємо наше Різдво Христове, роковий день приходу на світ Христа Спасителя, Царя Мира. Зі святом цим люди християнської цивілізації зєднують свої найбільш інтимні почування. Ділові люди стають ласкавими як діти. Спрацьований та все зажурений український селянин ставав на той Святий Вечір Різдва немов не тим самим. В той день він бувало ставав погідним та життєрадісним патріархом родини. Бу-вало той „Кризмес спирит“, цей святвечірній настрій, був загальним та чимсь зовсім природним.

А того року? Скінчилася шестилітня війна, найстрашніша війна в історії людського роду. Здається, що люди повинні би потонути в свято-різдвайнім настрою, відчувати цілою душею, що на світі мир. Надії є інакше. Фізична, матеріальна війна скінчилася, але в душевних настроях людей війна триває далі; немає мира на звітті. Всі вичували, що це ще не кінець, що зирється може ще страшніший гурган, що рознесе цілий світ, а з ним облуди та насиль-“

ля, що ним окутаний нині земний глибок, або цілий світ потоне в моральній руїні комунізму. Немає на світі ні душевного спокою, немає самолюбності завітноїшого дня ні радости життя.

Чому немає ні спокою ні життєвої радости серед новочасного людства навіть в час Христового Різдва? Відповідь на це питання проста. Людство не сповнило послання Христового Різдва, тому й стало негідним того внутрішнього мира, що дає людини радість життя. А це різдвяне Христове послання проголосив ангел Божий у своїх словах: Слава во вишніх Богу та на землі мир людям доброї волі.

Близько вже буде два тисячі літ і в результаті по сотках років скремління людини до цивілізації чоловік нині счеркнув славу Бога на небесах зі свого життя, а на її місці поставив пам'ятник слави для Сталина за його безсильні мораль та насилья над своїми найближчими та над мільонами невинно замучених невинників Його імперії. Славу Богу викинули спершу з однієї шесті частини землі, а на наших очах викидають її з середньої Європи, щоби трон тиранії, кажуть був безпечний. Перед ним його забеспечити, коли нікого у світі немає, що хотів би чи міг би загрожувати країні тиранії? Не диво протє, що коли немає слави на небесах Богові так і немає у такого людства доброї волі завітної правдивий мир та справедливе замирення між народами.

Сотні разів повторюють нині фрази про права людини, про справедливість. Свободу людини та народів уняли в Атлантийський Чартер, Чотири літ Народження Ісуса Христа, бо народиться довгождана во-“

ля, бо обновилося Самостійна, нівідкого незалежна, Суверенна Держава Народу Українського, від нині завжди і на повсяк час і на віки віків...

Надіслав Л. Залізник.

Діти Народження Ісуса Христа, бо народиться довгождана во-“

ля, бо обновилося Самостійна, нівідкого незалежна, Суверенна Держава Народу Українського, від нині завжди і на повсяк час і на віки віків... Надіслав Л. Залізник.

Діти Народження Ісуса Христа, бо народиться довгождана во-“

(Кінець буде).

сестри, навіть до недавнього свого партійного товариша, переходить в якусь оргію неморальності та сатанічного крику: расни, расни його.

Мав бути на вічу в Нью-Йорку недавній провідний націоналіст, до речі відомий руйник українського організованого життя за океаном. Одна позаніюрська газета принесла звіт про його промову, повної нечужого цинізму та ненависті до свого таки брата з Європи. Що вартував такий лідер, коли в нього моральні засади такі хиткі та змінливі? Одним словом кремльська неморальність стає прямо заразою народів, урядів, поодиноких людей.

Відповідальність Америки — країни доброї волі.

Цілий світ хорить на брак доброї волі людини супроти людини, тому тривалою мислячи на таких засадах збудувати не можна та його ніхто не збудує. Що допоможуть всякі умови та конференції, що допоможуть всякі згоди, коли другий партнер не має доброї волі їх виконати. Він їх все перекутить та на свої неморальні рейки переставить. Що допоможе говорити про волю народів, про демократію, коли демократія та воля народів в другого партнера означає прямо щось протилежне до того, що ми тут за морем, в країні Вашингтона розуміємо.

Що допоможе заключувати договори ненарушимості границь країни, коли другий партнер вважає таку умову за свисток паперу, а її постанови служити можуть хіба на це, щоб саме порушити границі країни, що з доброю волею підходила та ратувати помагала саме того порушника її цілості та незалежності. Іранська справа є кричущим доказом, що варта новий світ збудований на виразному браку доброї волі.

Нині країна Вашингтона лишається як цей острів доброї волі, на який народи світа споглядають як на одиноку надію та рятуюнок. Ніде правди діти Америка досі забагато уступає перед злом волею для святого спокою та в надії, що вкінці цей шлях доведе до порозуміння та замирення світа. Чи правильний це шлях покаже нинішнє світове положення. Немає нині мира на світі!

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЧИ ЗАСУДИМО ЙХ НА СМЕРТЬ?

Зима в Америці цього року досить гостра. Зимно, вітри. Відчувши зимно, ми скоренько вибрали зі своїх шаф тепле убрання, суконки, плащі, футура; на руки повтягали теплі рукавиці, а ший обвивали теплими шаликами.

Та в Європі ще зимніше. Там люди терплять страшний холод, бо не мають в що вбратися, а й де мешкати, бо через бомбардування хати порозбиті, а ті, що ще стоять, то не опалені.

Між теплячими в Європі є

його не буде, коли він не буде збудований на твердій детерміні наш створити світ опертій на незрушних засадах християнської цивілізації, на посланню Різдва Христового.

Микола Чубатий.

й українці. Українці найбільше відчують голод і холод, бо це бездержавний нарід, котрим нема кому заопікуватися. Тому цілу свою надію покладають на поміч українців в Америці.

А як представляється ця справа в Америці? Чи всі ми висилаємо проходжене убрання для потребуючих в Європі? Многі вже вислали свою жертву, але більше є тих байдужників, що їх ніщо не обходить. Часами, коли вийду в Нью-Йорку на сцену Б. А. на Першу чи Другу сцену, коли перехожу від Першої до Четвертої вулиці, то мені здається, що я на українських землях. Всюди довкруги чути українську мову. Так багато українців в Нью-Йорку, а скільки їх по всіх інших містах Америки! Деж ви, українці, коли прийде до вас дати жертву для ваших терплячих братів за морем? Маєтеся добре

і можете вислати гроші на закупню харчів, на руки Комітету в Філадельфії. В кожній хаті є старе убрання. І треба тільки доброї волі, щоб непотрібне вам убрання повибирати зі шаф, почистити та вислати на проголошену адресу.

Українці! Будьте вразумілими, будьте жертвенними! Вам і вашим дітям часом встидно признаватись до українського роду, бо український нарід поневолений, а що ви зробили чи робите для цього народу, щоб його висвободити? Що ви робите, як вас закликається до праці, до жертв? Таж ви настільки байдужні, що вам навіть не хочеться по-визнати зі шаф старого убрання та вислати на руки Жіночої Секції в Нью-Йорку. Чи це не сором? Нам треба зрозуміти, що ми всі як один мусимо стати до спільної праці. Не сміє бути між нами українців, котрі не помагали українській справі. Якщо закликають нас до праці й жертв, тоді й всі ми мусимо ту працю й жертву дати.

Українці в Європі терплять голод і холод. Хочемо, щоб вони жили, рятують їх. А коли між нами є якийсь невірник, що в нього серце закам'яло до всякого роду людських терпіння, що не дає навіть найменшої жертви на поміч українцям в Європі й так засуджує їх на смерть, то за це хай його вже сам Бог судить.

Свої грошові жертви висилайте на руки Українського Американського Допомогового Комітету в Філадельфії, а убрання просить вислати на адресу:

Unitarian Collection Warehouse
Ukrainian Relief
31 E. 35th St., New York 16, N. Y.

Гроші на оплату пакунків висилайте на адресу яку нижче подамо. Просить зрозуміти, що тут подаємо дві інші адреси. На одну адресу треба вислати тільки пакунки, а на другу гроші на оплату пакунків і листи. Завишіть пакунки, перевірте адресу; бо з тим Комітетом у Нью-Йорку має багато клопотів. Пакунки висилайте тільки до Unitarian Collection Warehouse.

Гроші на пересилку пакунків і листи висилайте тільки на адресу:

United Ukrainian American Relief Committee
Women's Auxiliary
P. O. Box 261, Station D.
New York 3, N. Y.

Марія Клячко,
членка Комітету пропаганди
Жіночої Секції У. А. Д. П.

СПРОВАДЬМО ДО АМЕРИКИ ХОЧ ДЕЩО УКРАЇНСЬКИХ СИРИТ І НАЙБІЛЬШ ЗАСЛУЖЕНИХ ЛЮДЕЙ!

Президент Труман отворив шлях до Злучених Держав нещасним скитальцям в Європі, а в першу чергу сиротам. І зазначив, що буде допущене певне число, але так, щоб це було справедливе для кожного народу і кожної релігії.

Українці! Браття і Сестри! Всі ми добре знаємо, що десятки тисяч невинних наших братів і сестер тиняються тепер по чужих краях, по різних таборах, без найменшої надії на краще завтра. Тисячі дрібних сиріт — без батька і матері — гинуть з голоду, холоду і браку опіки. А ми сиріт, гарно і тепло одіти, забезпечені пра-

ЗАМІСЦЬ СВЯТОЧНИХ ЖЕЛАНЬ

зложили в головній канцелярії У. Н. Союзу жертви: М. Мурашко, Д. Галич, Р. Слободян і Л. Мишуга по \$15; С. Шумейко й С. Демидчук по \$10; М. Близник, Я. Кулинич і С. Гладкий по \$5; Д. Кравець \$3; В. Кушнір, Д. Кусий і С. Шимон по \$2. — Разом зложено \$104, з чого призначено \$65 на Допомоговий Комітет, а \$39 на працю Конгресового Комітету.

ВСІМ УРЯДНИКАМ І ЧЛЕНСТВУ У. Н. СОЮЗУ, ПРИЯТЕЛЯМ І КЛІЄНТАМ

— бажає —

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— і —

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Адв. Роман І. Смик

гол. контролор У. Н. Союзу

Слава во Вишних!

Слава во вишних, мир на землі:
Радуйтесь, тіштесь, старі й малі.
Дякуймо Богу, що повелів
Вернути побідно наших синів.

Слава во Вишних!

Людам в турботі і не в добрі
Хай, мир настане у цім Різдві;
А від Різдва на Новий Рік
П як довго Господь призначив вік.

Michael Turansky

350 Seventh Avenue
NEW YORK CITY

Between 29th & 30th Sts.

L.Aackawanna 4-0973

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

— і —

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ.

— бажає —

УКРАЇНСЬКОМУ
ГРОМАДЯНСТВУ

Семен Угорчак

Веселих Свят Різдва Христового
і Щасливого Нового Року

зсилає всім

Woloschuk & Son

Manufacturing Furriers

„ОУТРА ДЛЯ ВСІХ, МАЛИХ І ВЕЛИКИХ“

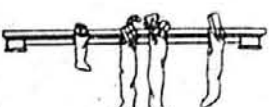

343 SEVENTH AVENUE

Near 29th Street

New York City

Telephone: RA 6-9051

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

Різдва Христового і Щасливого Нового Року

Українському Громадянству

Платон Стасюк

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

— і —

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ.

бажає

всім Покупцям, Членам Допомогового Комітету
і ширим українцям і українкам

К. Т. Шевчук

291 HUDSON AVENUE, ROCHESTER, N. Y.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

СПОМИН З ДІТОЧИХ ЛІТ.

Пухкий сніг покрив глибоким ковровим широким-безмежним полям і гаї України. На краю села, між білими березами, красується кілька ялинок. В напрямі до них видніють в глибокому снігу сліди двох пар чобіток. Віття дерев теж вкриті веретовою пушистою снігу, та два смілячки пробиваються поміж густо зарослими, постійно струшують сніг з кінчиків і з виду. Врешті пристали. Старший хлопчик витягнув зза пояса сокирку, а меншому, наказав стеріти, чи хто не іде, й рубав ялину. Другу. Скорою ходою, бухаючи в снігу по пояс, тягучи ялинки за собою, не вертають цим слідом, що прийшли, але прямує в протилежний бік. Далеко на другому кінці ліса завернули вони до хозпасті, що прилягає до ліса. Це мабуть їхніх кривників, бо чужим обійстям не відважались пройти з ялинками, або не покусали, або ялинки відірвали. Перейшовши подвіря, вибігли вони на дорогу, а там вихром на другий бік потоку через кладку, та своїми городами до дому.

«Де ти був?» кричить старий, а заважачи, що зза вула хати показується якась шапка, бачить, що то його внук із його молодим вестроїм.

«Ну, ну! А ніхто не бачив?» «Ні!» відказують в голос оба.

«Ну так ідіть в хату погріється, а ти небоже виходи до кімнати-рубати дрова, потім поможеш Іванові січки нарізати».

Сам хозпасті подався до стайні та хліва та занявся чистенням та підселенням худоби. «Господи!» зітхнув хлопчик, добре, що не били, забувши, що в день св. Вечері всі вистерігаються будь якої суперечки. Покінчив рубати дрова, наніс до хати, опісля ще назбирав сухих трісок до кухні, позамітав, взяв відра та побіг до керниці по воду, щоб наситити повну діжку до снігу.

Всі увихаються мовчки, й в найбільшому послухі виконують і найтяжчі завдання. До прорубаної полонки на поточі підганяють хлопці худобу до напоя, а на вуздечках підводять коней. Рोजе сонце заходило вище, що завтра буде більший мороз як завжди. З коминів хат дим не стелиться по селу, а пнється вгору, немов до неба, зате аромат печив та варива наповнює ніздря увихаючоїся челяді.

Старий батько кличе всіх до хати. Наймолодший син бере на руки три приладжені хліби, а старий тарілку зі свяченою вторинною водою, й з кропидом йдуть навколо хозпасті — батько благослов.

СТІНКИ КАЛЕНДАРІ

ВЖЕ МАЄМО КАЛЕНДАРІ на 1946 рік.

Чудові Краєвиди, Патрістичні, Релігійні. Свята зазначені червоно, пости зазначені рожево.

● **КАЛЕНДАРІ** продаємо подвійно у гуртовно, для шкільних і організацій друкуємо на календарях їх фірму. Ціна одного календаря з пересилкою 30 ц. 12 календарів \$3.00, 25 календарів \$5.00, 50 календарів \$9.00, 100 календарів \$16.00.

● **РІЗДВЯНІ КАРТКИ** «Христос Раждається» в формі книжечок з відповідними віршами, ціна за дозін 60 ц. 50 карток \$1.75, 100 карток \$3.00 з пересилкою.

● **ЕЛЕКТРИЧНА ЛЯМПА** зроблена з гавайських і філіппінських мушкетів, щось нового, при кожній лямпі гарна фігурка. Ціна з пересилкою \$2.00.

● **ШАЛІНОВА ХУСТКА** з чистої вовни, біла. Ціна \$2.00.

● **СТЕПОВАНА** на канві подушка на шапалу, дуже гарний взорень в кількох креслах, разом з нитками \$2.00.

● **ЗЕЛЕНЕ ЛИСТЯ** рожі, до квіток, грот \$1.80.

● **КАРПАТСЬКИЙ ЧАЙ** з найліпшого гірського зілля, на подманіація жолудка, печінки і нирок. Велика пачка коштує 50¢.

● **ГРУДНЕ ЗІЛЛЯ**, природне средство призначають тим, що терплять в апетит кашель, біль горла і задуху. Пачка коштує 50¢.

● **ЗІЛЛЯ НА БОЛЮЧІ НОГИ**. Дуже помічне. Як його уживати, надруковано на бексі. Велика пачка 50¢.

● **МІШАНІ КОРИННЯ**, на несправність. Добре також на запих до горілки. Пачка 50¢.

Замовлення посилайте до:

UKRAINIAN BAZAAR

170 E. 4th St.,

New York 3, N. Y.

Торг на різдвяні дерева

По великих американських містах перед Різдвом ро кілька блоків стрічаємо чи то не забудовану парцелу, чи місце у глухих куті недалеко людної вулиці, заставлену різдвяними деревами. Ціна різна: від 25 центів до 5 доларів. Минулого року, коли війна забрала майже всіх робітників, а перевіз залізницею був утруднений, ціна пішла високо вгору. Але, як з радіо-станції пішла нагілка на високі ціни, люди нагло стрималися від купування і

пасовиська чи поля. По куті слідує 11 інших страв. Підчас вечері не вільно вставати за стіла, або класти ложки чи вики на стіл, але аж коли вечеря скінчиться, тоді ложки кладуть за переселю дідуха.

Після вечері родина колядує коляди, згадують за своїх деєх в чужині, чи в лихоліття війни на фронтах.

Коли нагодився який подорожний чи жебрак, виступають, що він приносить щастя в хату й тому ширі з ними діляться.

Трохи куті й деяких страв кладуть в кухню для померших предків.

Діти витягають солову спід стола, розстеляють по хаті та бавляться, кудкудакаючи, щоб кури ліпше неслися. Старші діти відвідують своїх близьких, ніколи знайомих чи сусідів. Цей звичай відноситься й до другого дня, тобто Різдва.

Пізно вночі, бо аж над ранком збираються старші на «вечіночце» до церкви, лишачи в дома все когось зі старших.

А там починається другого дня коляди, а тоді здається, що співає вся Україна.

Митро Пасичник.

бізнес на різдвяні дерева пропав. Шойно в саму Різдвяну ніч кинулися люди масово купувати дерева, але це тому, що вони йшли вже за безцін. Ми хочіть треба запитати: хто на тім стравав, малі купці, чи великі підприємці?

На це не легко відповісти. Минулого року дрібні продавці пробували купувати дерева по два-три долари, а від продавців їх два-три рази допрожче. Отже останнього року вони втратили. Але буває інакше: коли продуценти заздалегідь заповідать високі ціни, тоді дрібні продавці бояться спроваджувати і великі підприємці тратять, а зате дрібні продавці заробляють, бо за мало спровадять деревця. Зрештою на це нема правила, і бізнес залежить від так званої кон'юнктури, чи там збігу обставин.

Журба про доставку різдвяних деревець до великих міст запрятує уми купців ще заздалегідь, заки почнеться сезон на них. Цим бізнесом зацікавлені цього року ветерани, головні такі, які при викилі іздати літаками і вони використовують свій талант для швидкого деревозу «товару». Зрештою бізнес має свої виробничі форми.

Вже в початках листопаду починається стинання деревець, а їх перевіз йде від 15 листопаду й тягнеться до початку грудня. Якраз настрий публіки по містах має вплив на те, кілько наробувати деревець по лісах. Коли говориться про вируб по лісах, то це не є дикий вируб в якімнебудь лісі. Головний бізнес різдвяними деревами знаходиться тепер в руках двох підприємців, а це: Дж. Гофферт енд Ко., яке має бюро з вирубів в місті Сіетл, у стейті Вашингтон, а головні бюро адміністрації в Лос Анджелес, у Каліфорнії; другий — це Дж. А. Кірх із головним бюро в Такома, у стейті Вашингтон. Гофферт тримає свій бізнес ще з попереднього століття, Кірх шойно 25 літ. Оба підприємства мають свої агенції і своїх продавців у Злучених Державах і в Канаді.

Обі ці фірми висилають яких 1,100 вагонів різдвяних деревець із побережжя Тихого океану, а яких півтора тисяча вагонів із східної Канади. Кожний вагон вміщує по 5,000 деревець, повизаних відповідно до величини. Найзвичайнішими деревами є такі, що мають 5-6 стіп висоти, однак останніми літами можна було завважати, що малі деревця, які можна поставити на стіл, стають популярними. Стейти, які найбільше продають деревець, йдуть в такій черзі: Бритиш Колумбія (у Канаді), Монтана, Вашингтон. Із стейту Вашингтон та з Бритиш Колумбія вивозять деревця переважно до Каліфорнії та до інших західних стейтів. Ці деревця ростуть в лігиднім кліматі, тому не надаються до висилки до східних стейтів, де зима є гостріша. Зате дерев-

ця з Бритиш Колумбі та з Монтани, де є гострий клімат, мандрують у великій кількості на Схід. Це звичайно тривалісні деревця, але вони теж і ростуть поволіше, пересічно на одну стопу річно. Їх можна стинати вже около 15 жовтня і вивозити на Схід скорше, ніж деревця з побережжя Тихого океану.

Осередок продаж деревець, як сказано, великі міста. Шікаго вважається за добрий ринок для них і його називають торговцями містом великого дерева. Це тому, бо тамешні мешканці люблять деревця більших розмірів. Цікаве, що згадані підприємці вивозили у великій кількості деревця до таких країв, як Філіппіни, Порто Ріко, Куба й Панама і аж війна припинила цей крам. Цього року перший транспорт деревець до міста Гонолулу на Гавайях вивозив 13,000 штук.

Підприємці або самі плекаріть деревця, або distantють дозвіл стинати їх в таких лісах, які остають під адміністра-

цією Злучених Держав. Останніми часами американський уряд волить дати деревцям нагоду дозріти, щоб ужити їх як будівельний матеріал і тому підприємці шукають тепер приватних власників лісів, як їм не стає деревець у власних лісах. Стейт Вашингтон уже ввів контролю над стинанням деревець, бо лісів не стає. Тому стинання дерев відбувається там так, що треба лишити кавалок ліня для виросту нового деревця. Зате, де є великий гуцавник, уряд намагає деревця проріджувати, щоб інші дерева мали більше сонця.

Ціна деревця на пни є дуже дешева. Пересічно п'ять центів від штуки, але є й по пів центу. Зрештою ціна деревець на пни є незначна в порівнянні з іншими видатками. Стинання, звозження, вантаження на залізничні вагони, перевіз до міст тисячами миль, шукання місця збуту — оце все творить кошт одного деревця з п'ять центів до п'ять доларів.

ПОШИРЯЄТЕ «СВОБОДУ».

ШКАГО І ОКОЛИЦЯ!
СТАРАННЯМ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ
улажується ново-річну забаву
МАЛАНЧИН ВЕЧІР
В СУБОТУ, 12. СІЧНЯ (JANUARY 12, 1946)
У ВЛАСНІЙ ГАЛІ ПРИ 843 N. WESTERN AVE., CHICAGO, ILL.
Будемо стрічати Новий Рік у веселім товаристві Союзівців.
Буде добра музика, буфет і багата програма. Заходіть усі, хто хоче в добрім гуморі привітати Новий Рік.
Окружний Комітет Відділів У. Н. Союзу.

ВЕСЕЛИХ СВАТ
— ii —
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
Усім Урядникам і Членам У. Н. Союзу та Всім Гостям,
Відвідувачам і Симпатикам та Всему Українському
Громадянству
— ждає —

Fred Semko Grill
(Українська Гостиниця)
Властитель
Фред Семко з Родиною
315 HAWKINS AVENUE
RANKIN, PA.

НАШЕ ЗАІНТЕРЕСУВАННЯ
Далеко більше ніж інтерес у справах нашого звания є наше заінересування служити людству.
Ми можемо не зважати на фінансові умовини, бо ми переконалися, що служити добре приносить власну нагороду, дотикальну і недотикальну.
STEPHEN J. JEWUSIAK & SON
FUNERAL DIRECTORS
Обслуговує українців у Джерсі Сіті і Баїоні вже понад 25 років.
34 E. 25th St., BAYONNE, N. J.
Phone: BAYonne 3-0540

СВЯТ-ВЕЧІРНА ДУМКА
Не беріть мене сор,
На алорі ясна ніч,
Позираю з вікон
На ті зорі безліч...
Але думка моя
Звертається від вір,
І мене мене гень,
В рідне село, до гір.
В рідний край, де прожив
Молоді літа,
Де минали вони,
Як минала злата.
І бачу несе.
Якби вчора було,
Рідну хату, садок,
І рідне село.
Ось і бачу ліси,
А в руках село,
Синім, вкриті сади
Шумить ліс — шу шу шу.
Рідна хата — нема!
Ліше комині стирчать,
А на груші соня
Посміхаєся, смичить.
Деж родина — нема!
Де сестричка і брат?
Скажи вітер, буяний,
Що задів ім кім?
Дмитро Захарчук.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ
ПОШУКУЮ РОБОТИ
Молодий український пошукує роботи між українцями в фабриці, за поминками на троту, або де їде. Може бути в Нью-Йорку, Джерсі Сіті, або поблизу тих двох міст. Зголошення слати на адресу:
СВОБОДА
P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

ПОШУКУВАННЯ
Наконтені Марії, родж. Королій, з се. Загірочко, пов. Ходорів, пошукує Василь Шевчук. Писати просити на таку адресу: **Shevchuk Vasyi, che M. Szyrka, 86, rue des Capucins, Reims (Marne), France.**

МИРОН ЛІТВІН
І СИН
УКРАЇНСЬКІ ПОГРЕБНИКИ
Обслуга шпра і чесна
801 SPRINGFIELD AVENUE,
corner Harrison Place
IRVINGTON, N. J.
Phone: ESsex 3-9090

НЕ ВИДАВАЙТЕ ЗАБАГОТ
Завжди ЩАПІТЬ дешо
з вашого обезпечення.
Ми улажуємо прекрасні ЦІЛІЯ ПОХОРОН за \$150.00
У випадку смутку в родині клієнта
KAIN MORTUARIES, INC.
S. KANAI KAIN, Pres.
433 STATE STREET
PERTH AMBOY, N. J.
Phone PE 4-4646
or
E. H. VREELAND, Mgr.
86 ELIZABETH AVENUE,
NEWARK, N. J.
Phone BIGelow 3-6762

ІВАН БУНЬКО
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
заряджує погребам по ціні так низькій як
ОБСЛУГА НАПРКАША.
JOHN BUNCO
Licensed Undertaker & Embalmer
437 E. 5th ST., NEW YORK CITY
Rignified funerals as low as \$150.
Telephone: GRamercy 7-7661

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Занимаєсь похоронами
В BRONX, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ
129 EAST 7th STREET,
NEW YORK, N. Y.
Tel.: ORchard 4-2568
BRANCH OFFICE & CHAPEL
707 Prospect Avenue,
(cor. E. 155 St.)
BRONX, N. Y.
Tel.: MIdtown 5-4877

УРЯД ТОВАРИСТВА ЗАПОРОЗЬКА СІЧ,
відділ 155 Українського Народного Союзу
— ждає —
ВСІМ СВОІМ ЧЛЕНАМ І ЧЛЕНИЦЯМ
ВЕСЕЛИХ СВАТ
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!
ІВАН БУДНЯК, предс.; ІВАН МАКАР, кас.;
МИХ. ЧУМЕР, ф. секр.; ПИЛИП ШУЦЬКИЙ, рек. секр.
Всьому Українському Громадянству, своїм Клінтам і Приятелям
засилає поздоровлення
ВЕСЕЛИХ СВАТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
— ii —
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
DOROTHY'S BEAUTY SHOP
433 EAST 9th STREET, NEW YORK CITY
Телефон: ДОРОТА КУЧКУДІВНА-КУЛЬЧИЦЬКА
GRamercy 5-7107 власниця.

ПРИЯТЕЛЯМ І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ
— бажано —
ВЕСЕЛИХ СВАТ
— ii —
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
Іван Ворона
REAL ESTATE
Продає всякі реальності,
PHONE 7-0542 BOX 1548, N. MIAMI, FLORIDA.

ТАРЗАН, ч. 1308. Погрози.

JANE FOUND HERSELF DRAWN INTO THE WHIRLPOOL OF CONRAD'S YOUTHFUL LOVE. SHE FEARED TO RESIST LEST HIS TANTRUMS MENACE HIS RECOVERY.

AND SHE FOUND THAT HE WAS IMMENSELY SOOTHED BY HER INNOCENT CAresses.

HUBERT, MEANWHILE, WAS CONVINCING CAPTAIN CRAIG THAT NO SLAVERY EXISTED ON THE PLANTATION.

HIS METHOD WAS SIMPLE: EACH SLAVE WAS WARNED THAT BETRAYAL WOULD MEAN DEATH TO HIS FAMILY.

FROM VARIOUS HIDDEN POINTS OF VANTAGE TARZAN WATCHED... BUT HE SAID NOTHING.

Джена попала в вир молодечої любови Конрада. Вона боялася опиратися йому, щоб його напади не перешкодили йому в видворощенню.

Вона завважала, що він незвичайно вдоволювався її невинними нестями.

У міжчасі Губерт старався переконати капітана Крега, що на плантації нема невольництва.

Його метода була зовсім проста: він остеріг кожного невольника, що вбе його і його родину, колиб так невольник зрадив.

Тарзан приглядався тому з різних точок, але не казав нічого.